

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 632/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom Mgr. Martinom Šišovským, Krivá 3, Košice, proti uzneseniu Mestského súdu Košice sp. zn. 37Er/34/2007 z 12. augusta 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 4. novembra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením mestského súdu označeným v záhlaví. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil, vec vrátil mestskému súdu na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na mestskom súde je pod sp. zn. 37Er/34/2007 proti sťažovateľke v pozícii povinnej vedená exekúcia v prospech oprávneného (Bytový podnik mesta Košice, s. r. o.) pre vymoženie uloženej povinnosti vypratať nebytové priestory v suteréne v objekte na [REDAKOVANÉ]. Exekučným titulom je rozsudok Okresného súdu Košice I sp. zn. 17C/98/2003 z 12. mája 2005 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Co/249/2005-56 z 13. decembra 2005. Exekúcia bola pôvodne vedená súdnym exekútorom JUDr. Miroslavom Zahorjanom, ktorého uznesením okresného súdu z 12. novembra 2018 (právoplatným 3. januára 2019) nahradil nový súdny exekútor Mgr. Peter Bertók.

3. Sťažovateľka doručila 16. júna 2025 súdnemu exekútorovi návrh na zastavenie exekúcie, v ktorom uviedla (vychádzajúc z napadnutého uznesenia), že považuje exekučný titul za nevykonateľný. Sťažovateľke označený nebytový priestor a ani kľúče k nemu neboli nikdy

odovzdané, keďže priestor *de facto* a ani *de iure* neexistuje, nebol ani evidovaný na príslušnom liste vlastníctva. Uvedené mal potvrdiť aj vlastník (oprávnený). Zároveň uviedla, že pohľadávka je po lehote na nútené vymáhanie, a preto žiadala exekúciu zrušiť.

4. Mestský súd napadnutým uznesením z 12. augusta 2025 vydaným sudkyňou návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie zamietol. Poukázal na to, že je pri svojej rozhodovacej právomoci viazaný platným právnym poriadkom, ktorým je vo veci sťažovateľky zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom do 31. marca 2017 a ktorý taxatívny spôsobom vymedzuje dôvody zastavenia exekúcie.

5. Oprávnený v rámci vyjadrenia k návrhu sťažovateľky na zastavenie exekúcie (vychádzajúc z napadnutého uznesenia) odmietol skutočnosti uvedené sťažovateľkou a s jej návrhom na zastavenie exekúcie nesúhlasil. Považoval ho za účelový, vecne nesúvisiaci a špekulatívny, s cieľom naďalej sa vyhýbať plneniu si povinností uložených súdom. Exekučný titul je platný, správny, naďalej aktuálny a vydaný v súlade so zákonom. Preto navrhol v exekúcii v zmysle vydaného súdneho poverenia pokračovať.

6. Mestský súd nezistil žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali rozhodnutie súdu o zastavení exekúcie (§57), napr. že došlo k splneniu uloženej povinnosti, resp. k zrušeniu alebo neúčinnosti exekučného titulu po začatí exekučného konania, ani to, že by exekučný titul stratil svoju vykonateľnosť, resp. že by tu boli iné dôvody, pre ktoré by bola exekúcia neprípustná. Oprávnený neprejavil vôľu prebiehajúcu exekúciu zastaviť, naopak, požaduje v exekúcii pokračovať a súd je povinný jeho vôľu rešpektovať.

7. Nie je v kompetencii exekučného súdu meniť rozhodnutie vydané v pôvodnom konaní, teda to, čo bolo právoplatne priznané exekučným titulom. Na skutočnosti, ktoré existovali pred vydaním exekučného titulu, v exekučnom konaní už nemožno prihliadať ani ich preskúmať, a teda v exekučnom konaní nemožno vykonať nápravu. V tejto súvislosti citoval aj z rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 28/2015 z 21. januára 2015: „*Ústavný súd zásadne konštatuje, že exekučné konanie spravidla treba považovať za konanie po právnej stránke, ako aj po faktickej (skutkovej) stránke za pomerne jednoduché. Je to dané tým, že o spore účastníkov exekučného konania bolo už právoplatne rozhodnuté vo veci samej exekučným titulom, ktorý je podkladom pre nariadenie exekúcie. Medzi účastníkmi exekučného konania už preto nemôže byť sporné, aké práva prináležia oprávnenému a aké záväzky má voči oprávnenému povinný. Zmyslom exekučného konania je nútená realizácia práv oprávneného, keďže povinný dobrovoľne nesplnil, resp. čiastočne nesplnil povinnosti uložené v právoplatnom exekučnom titule (I. ÚS 78/02).*“

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie vidí sťažovateľka v tom, že napadnuté uznesenie je podľa jej názoru arbitrárne.

9. Arbitrárnosť napadnutého uznesenia vidí sťažovateľka v tom, že napriek tomu, že je exekučný titul materiálne nevykonateľný, keďže označený nebytový priestor, ktorý má byť vypratáný, *de facto* ani *de iure* neexistuje, mestský súd exekúciu nezastavil. Neexistencia uvedeného priestoru je

v predmetnom exekučnom konaní nepochybne preukázaná tým, že takýto priestor nie je evidovaný na liste vlastníctva a rovnako nie je ani fakticky dohľadateľný. Zo záznamu spísaného pôvodným súdnym exekútorom 10. novembra 2009 vyplýva, že k zrealizovaniu vypratania nedošlo z dôvodu, že priestor určený na vypratanie v zmysle exekučného titulu nebolo možné s určitosťou a bez vylúčenia pochybností identifikovať, a to dokonca ani pracovníkom oprávneného. Exekučné konanie sa vedie už 18 rokov bez toho, aby sa podarilo dohľadať priestor, ktorý má byť v zmysle exekučného titulu vypratáný, čo svedčí o materiálnej nevykonateľnosti exekučného titulu. S podstatou tejto argumentácie, teda námietkou, že exekučný titul je materiálne nevykonateľný z dôvodu faktickej a právnej neexistencie priestoru, ktorý sa má v zmysle exekučného titulu vypratať, sa mestský súd nevysporiadal, v dôsledku čoho je napadnuté uznesenie nepreskúmateľné.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Predmetom ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení jej v petite ústavnej sťažnosti označených práv napadnutým uznesením, ktorým mestský súd zamietol jej návrh na zastavenie exekúcie, keďže so závermi uznesenia nesúhlasí a považuje ho za arbitrárne a nepreskúmateľné.

11. Na základe doterajšej judikatúry ústavného súdu je potrebné konštatovať, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu je aj nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie. Aj vo výkone rozhodnutia alebo v súdnej exekúcii sa musí každému zaručiť prístup k súdnej ochrane, ak splní predpoklady ustanovené zákonom. K naplneniu záruk na prístup k súdnej ochrane v zmysle už uvedeného článku ústavy dochádza až vtedy, keď uplatnené právo je efektívne vykonané. Efektívnosť výkonu tohto základného práva vyžaduje, aby všeobecný súd konal objektívne, vylúčil náhodné alebo svojvoľné uplatnenie zákonných možností na rozhodnutie, a ak prijme konečné rozhodnutie, vychádzal z toho, čo objektívne zistil. Preto pri postupe všeobecných súdov treba dbať na to, aby účastníkom exekučného konania zabezpečili taký prístup k súdnej ochrane v exekučnom konaní, ktorý nie je diskriminačný bez primeraných a objektívne zdôvodniteľných okolností (m. m. III. ÚS 378/2018).

12. Vzhľadom na podstatu argumentácie sťažovateľky je potrebné tiež pripomenúť, že ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia veci všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava má dva oddiely, kde prvý upravuje ústavné súdnictvo a druhý všeobecné súdnictvo). Pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

13. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uvádza, že exekúciu navrhla zastaviť z dôvodu, že exekučný titul je nevykonateľný. Na podporu uvedeného záveru uviedla, že nebytový priestor, ktorý má vypratať *de facto* ani *de iure* neexistuje, nie je evidovaný na príslušnom liste vlastníctva a neboli jej od neho nikdy odovzdané kľúče. Zároveň v návrhu na zastavenie exekúcie mala poukázať na to, že pôvodný súdny exekútor (JUDr. Miroslav Zahorjan) konštatoval, že takýto priestor na konkrétnej adrese neexistuje, pričom túto skutočnosť mal potvrdiť aj oprávnený, ktorý nedokázal tento priestor bez pochybností identifikovať. Uvedené má preukazovať záznam z úkonu exekúcie vypratáním časti nehnuteľnosti z 10. novembra 2009 spísaný pôvodným súdnym exekútorom a nachádzajúci sa v exekučnom spise. Pohládávka je podľa sťažovateľky po lehote na nútené vymáhanie, v čom sťažovateľka videla ďalší dôvod na zastavenie exekúcie. K porušeniu jej označených práv mestským súdom malo dôjsť vydaním napadnutého uznesenia, ktoré považuje za nepreskúmateľné, keďže sa v ňom mestský súd s podstatou jej už uvedenej argumentácie v návrhu na zastavenie exekúcie nemal vysporiadať.

14. Z bodu 3 odôvodnenia napadnutého uznesenia (ktorý ako jedinú prílohu k ústavnej sťažnosti sťažovateľka priložila) vyplýva, že sťažovateľka v návrhu na zastavenie exekúcie uviedla, že *„považuje exekučný titul za nevykonateľný, kľúče ani nebytový priestor neboli odovzdané, nakoľko takýto priestor neexistuje a túto skutočnosť potvrdil vlastník Mesto Košice, správca BPMK, nakoľko nebytový priestor neexistuje a nenachádza sa na liste vlastníctva [REDAKOVANÉ]. Ďalej uvádza, že pohládávka je po lehote na nútené vymáhanie a tak z týchto dôvodov žiada o zrušenie exekúcie“*. Následne v bode 9 napadnutého uznesenia mestský súd cituje z vyjadrenia oprávneného k návrhu sťažovateľky so záverom uvedeným v odseku 5 tohto odôvodnenia.

15. Mestský súd sa s uvedenými vyjadreniami sťažovateľky pri zohľadnení vyjadrenia oprávneného vysporiadal v rámci odôvodnenia napadnutého uznesenia zhrnutého v bodoch 6 a 7 tohto rozhodnutia. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia nevyplýva, že by sťažovateľka vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie na podporu svojho tvrdenia o neexistencii nebytového priestoru poukazovala na konštatovanie tejto skutočnosti pôvodným súdnym exekútorom v jeho zázname o vykonaní vypratania, resp. na vyjadrenie oprávneného, ktorý mal v minulosti vyjadriť pochybnosti o identifikácii tohto priestoru. Uvedené skutočnosti vyplývajú len z ústavnej sťažnosti. Sťažovateľke pritom nič nebránilo v tom, aby ústavnému súdu predložila ňou podaný návrh na zastavenie exekúcie, resp. ďalšie písomnosti, na ktoré v ústavnej sťažnosti odkazuje a ku ktorým ako účastník exekučného konania má prístup, či už v rámci súdneho spisu, alebo spisu vedeného súdnym exekútorom. Sťažovateľka síce ústavnému súdu navrhla vykonanie dôkazu, a to predložením súdneho spisu, avšak v ústavnej sťažnosti sama uvádza, že záznam z 10. novembra 2009 spísaný pôvodným súdnym exekútorom sa nachádza v exekučnom spise. Argumentácia sťažovateľky v ústavnej sťažnosti ostala len v rovine tvrdenia, že sa ňou tvrdenými argumentmi, resp. časťou jej argumentov v návrhu na zastavenie exekúcie (záznamom súdneho exekútora preukazujúcim neexistenciu nebytového priestoru, skorším vyjadrením oprávneného majúcim potvrdiť uvedenú skutočnosť) mestský súd v napadnutom uznesení nezaoberal, a to bez toho, aby túto skutočnosť preukázala pred ústavným súdom relevantnými dôkazmi, ktoré mala k dispozícii (návrhom na zastavenie exekúcie, záznamom súdneho exekútora).

16. Argumentácia mestského súdu je za týchto okolností z pohľadu ústavného súdu priliehavá danej veci a ústavný súd nevidí žiaden ústavnoprávne relevantný dôvod na to, aby vstupoval svojou kasačnou právomocou do jeho rozhodnutia či akokoľvek korigoval alebo doplňal jeho dôvody.

V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že nie je jeho úlohou „vylepšiť“ alebo „dovysvetliť“ odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, ak nemajú tieto dôvody takú relevanciu, ktorá by mohla spochybniť ústavnú konformitu záverov napadnutého rozhodnutia.

17. Námietky sťažovateľky uplatnené v ústavnej sťažnosti sa javia ako jednoduchá polemika na úrovni zákona bez reflexie okolností, že ústavný súd nie je odvolacím súdom ani dovolacím súdom a na žiadnom článku inštančnej postupnosti nenahrádza všeobecné súdy, nerieši teda „kauzu“, ale posudzuje „len“ ústavnú udržateľnosť ich rozhodnutí, ktorá sa odvíja od ústavnoprávne relevantného odôvodnenia (námietok) ústavnej sťažnosti. Polemika (len) na úrovni zákona, poprípade skutkových zistení nemôže bez ústavnej dimenzie (intenzity) zásahu do základných práv arbitrárnym alebo zjavne neodôvodneným rozhodnutím vyvolať vyhovenie ústavnej sťažnosti (IV. ÚS 608/2024, bod 23).

18. S ohľadom na všetky už uvedené skutočnosti ústavný súd nevidel v postupe ani rozhodnutí mestského súdu nič, čo by signalizovalo porušenie práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavnú sťažnosť sťažovateľky preto vo vzťahu k napadnutému uzneseniu mestského súdu ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

19. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže ich posudzovanie je viazané na vyslovenie porušenia označených práv a slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu